

maade staa de de Handelsrejsende nær; de virke som disse ved at færdes fra Kunde til Kunde, hvilket staa i Modsætning til Agenternes Virksomhed, der knytter sig til Forretningslokalet. Undertiden staa de i Handelshusets Tjeneste og arbejde da ofte tilige paa dettes Kontor. Undertiden staa de ikke i Tjenesteforhold, men virke ligesom de saakaldte Provisionsrejsende som selvstændige Forretningsdrivende; jævnligt søge forhenværende Handlende for egen Regning, som det er gaaet tilbage for, deres Erhverv paa denne Maade.

Om saadanne Personer bestemmer § 93, at de i fjerde Kapitel om Handelsrejsende givne Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse paa dem. Dette vil altsaa sige — som det udtrykkeligt udtales i de noget udførligere tilsvarende Paragrafer i den norske og svenske Tekst — at med Hensyn til deres Forhold til Handelshuset kommer § 86 til Anvendelse, hvis de staa i Handelshusets Tjeneste, medens § 87 kommer til Anvendelse, hvis de ikke staa

i Tjenesteforhold. Naar de staa i Tjenesteforhold, have de altsaa ordentligvis Krav paa Opsigelsesvarsel efter § 86, 2det Stykke. Og hvad enten de høre til den ene eller den anden Gruppe, komme de for de saakaldte faste Rejsende og for de saakaldte Provisionsrejsende fælles Regler i §§ 88—92 til Anvendelse paa dem. Deres Virksomhed er saa beslægtet med de Handelsrejsendes, at Overførelse af de for disse givne Regel findes ubetænkelig. De i § 92 omhandlede Reklamationer kunne altsaa rettes til dem, men de kunne ikke uden særlig Bemyndigelse afslutte Salg for Handelshuset eller modtage Betaling paa dettes Vegne. Det svenske og det danske Udkasts § 93 ere ganske overensstemmende. I det norske Udkasts § 93 er der den Afvigelse herfra, at de heromhandlede Personer, naar de staa i Tjenesteforhold, undergives det norske Udkasts særlige Regler om faste Rejsende, dog at de ikke uden særlig Fuldmagt kunne modtage Betaling for solgte Varer.